

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

**Уманський державний педагогічний університет
імені Павла Тичини**

ВІСНИК
УКРАЇНСЬКО-ТУРКМЕНСЬКОГО
КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОГО ЦЕНТРУ

ВИПУСК 1

Частина II

Умань
2017

УДК 37(477+575.4)(06)
ББК 74(44кр+5тур)я43
В 53

*Затверджено до друку вченою радою
Уманського державного педагогічного університету
імені Павла Тичини
(протокол № 12 від 27 червня 2017 р.)*

Редакційна колегія:

Безлюдний О.І. – доктор педагогічних наук, професор, ректор;
Сокирська В.В. – кандидат історичних наук, професор,
проректор з наукової роботи та міжнародного співробітництва (головний редактор);
Курмаєв П.Ю. – доктор економічних наук, професор;
Цимбал Н.А. – кандидат філологічних наук, професор;
Лаврик О.Д. – кандидат географічних наук, директор Українсько-туркменського
культурно-освітнього центру (заст. головного редактора);
Сушкевич О.В. – кандидат філологічних наук, доцент;
Загоруйко Л.О. – кандидат педагогічних наук, доцент;
Валюк В.Ф. – кандидат хімічних наук, доцент;
Якимчук Р.А. – кандидат біологічних наук, доцент;
Мельник О.С. – кандидат технічних наук, доцент.

Відповідальний за випуск: *Лаврик О.Д.*

В 53 Вісник Українсько-туркменського культурно-освітнього центру :
міждисциплінарний науковий збірник. – Умань : ВПЦ «Візаві», 2017. –
Вип. 1, Ч. II. – 194 с.

У збірнику опубліковані результати наукової роботи студентів та викладачів УДПУ імені Павла Тичини. Розриті актуальні питання у галузях соціально-педагогічних, природничо-математичних, гуманітарних та економічних досліджень. Видання буде корисним для студентів, викладачів, аспірантів та вчителів загальноосвітніх навчальних закладів.

The results of scientific work of students and lecturers of Pavlo Tychyna Uman State Pedagogical University had been published in the proceedings. Current issues in social, educational, natural and mathematical, humanitarian and economic research had been revealed. The proceedings will be useful for students, lecturers and teachers of secondary schools.

**УДК 37(477+575.4)(06)
ББК 74(44кр+5тур)я43**

ЗМІСТ

ГУМАНІТАРНІ ДОСЛІДЖЕННЯ

Білецька І. О., Грабова Т. Англійські лексичні та граматичні емфатичні конструкції та їх ознаки.....	5
Білецька І. О., Сікорська С. Особливості омонімії та спосіб зняття труднощів її перекладу в науково-технічних текстах.....	11
Бондарук Я. В., Реєнт О. Підвищення інтересу учнів до вивчення англійської мови.....	15
Волошина Г. П., Багрій О. Рідна мова як засіб громадянського виховання у педагогічній спадщині В.О. Сухомлинського.....	21
Гребенюк А., Діденко Л., Діденко С. Туркменістан на міжнародній арені.....	27
Косінська Т. В., Калабська В. С. Музичний конкурс як необхідний компонент у формуванні музично-виконавської компетентності учнів-бандуристів ПСМНЗ.....	33
Краснобокий Ю. М., Чембергенов І. Перший доктор наук Туркменістану.....	38
Куценко С. Ю. Музей у сучасному інформаційному просторі: потенціал соціальних мереж.....	39
Лаухіна І. С., Мальченко А. Лексико-семантична група назв учнів у французькій мові Франції, Бельгії, Швейцарії та Квебеку.....	44
Максимчук О. В., Мовлямбердієв В. Духовність і ціннісні орієнтації студентської молоді України в трансформаційному суспільстві.....	48
Ріднева Л. Ю., Осіпчук Г. В., Могілевець Т. М., Руда О. А. Туркменська література в контексті сучасних міжкультурних зв'язків.....	53
Скрипник О. М. Туркменістан та ООН: історія співпраці.....	60
Ткачук М. М. Ціннісний вимір змісту українського національного виховання: минуле і сучасність.....	65
Цимбал Н. А., Токлієв Д. Мета і завдання зіставного лінгвістичного аналізу української і туркменської мов.....	74
Щачковська Л. С., Абдикодиров О. Політичний аспект міграційних проблем в європейських країнах.....	76

Шачковська Л. С., Байкулов Ш. Ісламський екстремізм та міжнародний тероризм як загроза для сучасного світу.....	84
Шачковська Л. С., Джумаєв Ш. Особливості формування політичної культури молоді в Україні.....	91
Шачковська Л. С., Ібрагімов Б. Роль українського миротворчого контингенту в міжнародних миротворчих операціях.....	99
Шачковська Л. С., Кличов М. Антропологічні виміри глобалізації	108
Шачковська Л. С., Худайкулова А. Інформаційний тероризм як феномен сучасної міжнародної політики.....	115
Шачковська Л. С., Худайназарова Ю. Гендерні трансформації у політично-соціальній сфері суспільства.....	124

ЕКОНОМІЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ

Автомесенко А. А. Паблік рілейшнз.....	131
Білошкурський М. В. Фактори та резерви зростання прибутку малого підприємства.....	136
Бовкун О. А. Економічний розвиток агропродовольчих підприємств в контексті економічної безпеки.....	142
Гарматюк О. В., Вовк Т. Використання Інтернет-маркетингу як засобу просування послуг на ринку.....	148
Гарматюк О. В., Коваль М. Дослідження економічних та організаційних методів управління конкурентоспроможності підприємства.....	153
Гарник О. А., Починок У. Сутність інноваційного розвитку в умовах економічної конкуренції.....	159
Коган Н. Ю. Здійснення іпотечних земельних операцій сільськогосподарськими підприємствами.....	164
Побережець Н. Б., Червона К. О. Менеджмент якості як фактор підвищення конкурентоспроможності туристичних підприємств.....	170
Слатвінська Л.А., Поворознюк І.М., Литвин О.В. Роль екскурсійної діяльності в розвитку внутрішнього та міжнародного туризму.....	176
Станіславчук Н. О., Люльченко В. В. Банківська система України: стан та перспективи розвитку в умовах фінансової глобалізації	182
Стойка С. О., Кравченко Ю. М., Мельничук Я. В. Податкова безпека як система захисту національної економіки України.....	188

розробці універсального визначення такому поняттю як «тероризм», в систематизації міжнародних актів з метою усунення дублювання тощо.

Список використаних джерел

1. Петрищев В. Е. Заметки о терроризме / В. Е. Петрищев. – М.: Эдиториал УРСС. – 2001. – С. 11.
2. Серкевич І. Р. Визначення поняття тероризм та його генезис / І. Р. Серкевич // Часопис Київського університету права. – 2011. – № 4. – С. 332–333.
3. Камалов Р. І. Поняття ісламізму, ісламського фундаменталізму, радикалізму, екстремізму та тероризму у сучасній літературі / Р. І. Камалов // Культура народів Причорномор'я. – 2007. – № 108. – С. 81.
4. «Аль-Каида» – терористическая группировка №1 в мире [Електронний ресурс] // Режим доступа: <http://islam-today.ru/terrorism/>
5. Шквірук В. В. Феномен терористичної організації Ісламська держава Іраку та Леванту / В. В. Шквірук // Гілея. – Випуск 104. – С. 239.
6. Zanotti J. Hamas: Background and Issues for Congress / J. Zanotti // Congressional Research Service. – December 2, 2010.
7. Ливанская организация «Хезболла»: время собирать камни [Електронний ресурс] // Режим доступа: <http://harmoon.org/wp-content/uploads/2016/06/Hezbollah-vs.-Deferred-Commitments-ru.pdf>.
8. Міжнародно-правові аспекти боротьби з тероризмом [Електронний ресурс] // Режим доступа: http://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/10726/1/CHornuy_108-111.pdf.
9. Хачатурян Т. Сучасний стан протидії тероризму, тенденції розвитку кримінально-процесуальних інститутів: універсальний і регіональний рівні / Т. Хачатурян // Європейські перспективи. – 2012. – № 2. ч.1. – С. 152.

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ПОЛІТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ МОЛОДІ В УКРАЇНІ

**Шачковська Л. С., канд. політ. наук, доцент кафедри
суспільних дисциплін
Джумаєв Шатлик, студент IV курсу
УДПУ ім. П. Тичини**

Анотація

Розглядається феномен політичної культури. Аналізуються особливості формування політичної культури української молоді, а саме набуття нею політичних знань і навичок політичної поведінки які є важливою умовою функціонування політики, насамперед держави, в інтересах суспільства.

Ключові слова

Політична культура, політична поведінка, політична свідомість.

Abstract

The authors revealed the phenomenon of political culture. Features of formation of political culture of Ukrainian youth, namely obtaining skills of political behavior that are essential for the functioning of policy, especially the state in the public interest were analyzed.

Keywords

Political culture, political behavior, political consciousness.

В умовах постійних політичних криз, проведення позачергових виборів, зростаючого популізму, коли кожна третя людина вважає себе політологом, а кожна друга знає, як краще керувати державою і які реформи необхідно проводити, в умовах інформаційних війн, коли провокативна політична інформація лунає з радіо-, телеефіру, а інтернет ресурси заповнені заангажованою і суперечливою інформацією, на перший план виходить політична культура населення, здатність до роздумів, аналізу, фільтрування неосяжних потоків інформації. І якщо переконати старше покоління велика частина, якого ще народилась і жила в Радянському Союзі, до елементарних елементів аналізу і відбору інформації дуже складно, то з людьми, які народилися після проголошення Незалежності України це можливо зробити. Можна навіть помітити загальну тенденцію молоді до сумнівів, що свідчить про те, що вона думає, оцінює, аналізує. Це означає, що аналізаторський маховик уже запущений, залишилось лише допомогти їй правильно здійснювати цей процес. Дане твердження в жодному разі не можна сприймати, як таке, ніби молодь потрібно наставити на шлях істинний, і вказати, що ось саме ця позиція є істинною, а інша – ні, ми повинні дати їй змогу оцінити всі переваги та недоліки кожного із можливих варіантів, але головний вибір повинен залишитись за особистістю. Саме тому, формування політичної культури молоді є важливим пріоритетним завданням української держави.

Мета дослідження – проаналізувати характерні особливості політичної культури молоді, фактори впливу на неї.

Явище політична культура виникло в період формування перших державних утворень. Безпосередньо поняття політичної культури з'являється набагато пізніше. Тільки у XVIII ст. німецький вчений, філософ Йоган-Готфрід Гердер вводить у своїй книзі «Ідеї до філософії історії людства» у науковий обіг таке поняття, як політична культура. З того часу багато науковців звертались у своїх дослідженнях до цього поняття, а як наслідок, на сьогодні існує багато його трактувань.

Згідно з першим підходом, політичною культурою вважають систему цінностей соціуму та його громадян, систему політичних інститутів і відповідних способів колективної та індивідуальної політичної діяльності. Згідно з другим підходом, політична культура – це певна сукупність переконань, поглядів, орієнтацій та зразків поведінки. Згідно з третім підходом, політична культура являє собою процес формування та реалізації певних сил соціальних суб'єктів, таких як класи, групи, особистості у процесі їх суспільно-політичної діяльності. Згідно з

четвертим підходом, політична культура – об'єктивне відображення і реалізація у процесі протиборств корінних класових інтересів, політичних принципів і гасел, які проголошуються політичними партіями, окремими політиками, державою [1, с. 135].

Розглядаючи, наведені вище підходи до формування поняття політичної культури варто відзначити, що, на нашу думку жодне з них не охоплює всі аспекти даного поняття, а саме її динамічність і всеохоплюваність, те, що вона несе в собі напрацювання і еволюцію політичної думки і свідомості всіх попередніх поколінь і, що головне, воно не перестає змінюватись під впливом часу і різних зовнішніх і внутрішніх факторів і в наш час і не перестане змінюватись в майбутньому, адже в наслідок прогресу людства будуть змінюватись їх погляди на дійсність і політична культура не становитиме винятку.

Спираючись на даний універсальний погляд на поняття політична культура пропонуємо звернутися до напрацювань Морозової О., яка, на нашу думку, дає найбільш точне визначення даного поняття: «Політична культура – є динамічною та різномірною функцією соціуму, що поєднує всі історично сформовані набутки останнього у сфері політики та перманентно набуває нових відповідно до характеру розвитку суспільних відносин. В такому розумінні стає очевидним, що політична культура може не тільки змінюватися під впливом трансформацій політичної системи, а й навпаки – справляти вплив на цю систему» [3, с. 49].

Варто зазначити, що зміст і розуміння політичної культури є різним для різних соціальних груп, тобто відношення і розуміння політичної культури молоді і старшого покоління не буде тотожним між собою, для кожного з них важливими будуть свої ціннісні орієнтації, які вони вважають важливими саме для себе.

Поняття політична культура включає в себе багато елементів інших видів культури, наприклад, таких, як духовна, управлінська, матеріальна, правова, ідеологічна і навіть релігійна. Під впливом всіх вищезазначених елементів формуються політичні уявлення, політична свідомість людини, які допомагають їй зрозуміти політичне життя, а також брати участь не тільки в ролі спостерігача, а й інтегруватись у нього і самому бути суб'єктом політичної діяльності.

Важливе місце в даному процесі посідає ідеологічна і правова культури, які можна вважати основою політичної культури. Саме ідеологія і нормативні акти формують зміст і об'єм права, вибір етичних норм і принципів в політичній теорії і практиці. У зв'язку з цим, вважаємо, що політична культура громадян України можна характеризувати як посткомуністичну, особливо, у старших поколінь є «зарадянізованою», наповнену штампами і стереотипами. Про це, зокрема, свідчить засилля російської мови на телебаченні, комплекс меншовартості, ілюзія «відсутності вибору», сподівання не на власні сили, а на допомогу ззовні. Найяскравіше це проявляється під час виборів, коли люди голосують не за політичні програми того, чи іншого кандидата, а за найбільш

авторитетного і пропіареного політика, мотивуючи це тим, що у них немає вибору, адже інші кандидати «гірші».

Ще один приклад – вічне сподівання на Європейський Союз і США, які своїми діями зможуть побудувати в Україні достойну економіку, політичну систему. З огляду на недалеку історію, зокрема, ситуація з Кримом і Будапештськими домовленостями, коли США і окремі країни ЄС виступали гарантами цілісності і недоторканості кордонів України, а при реальній загрозі і фактичній анексії українських територій залишились в стороні і обмежились формальними політичними демаршами.

Основним завданням політичної культури є залучення особи до політичного процесу, політичної системи та її діяльності, тобто вона є своєрідним містком між політичною системою і особою.

Таким чином, політична культура – це динамічна, багатозначна функція суспільства, яка накопичує, ретранслює і передає інформацію про існуючі уявлення людей про політику, її методи, форми і прояви. Окрім того, вона змінюється під впливом зовнішніх процесів, наукових відкриттів у політичній сфері і загалом реагує на будь-які політичні зміни у суспільстві. Варто зазначити, що так як під впливом політичної культури змінюється суспільство, так і зі зміною суспільства змінюється політична культура.

Політична культура має власну структуру, яка є основою її функціонування, а також вона має обов'язки які ретранслюються через її функції, що покликані виконувати різні завдання спрямовані на підвищення політичної свідомості і культури в цілому.

В сучасних умовах молодь є найбільш вразливою верствою українського населення, оскільки найгостріше відчуває на собі соціально-економічні, суспільно-політичні проблеми. Все це сприяє поширенню серед молоді абсентеїських позицій та орієнтацій. Особливо яскраво це відображається під час виборів – одним із основних питань молоді є «Що я за це отримаю?», «А мені що з цього?» і інші подібні вирази. Тобто молодь ставить на перше місце прагнення заробити, отримати якісь привілеї, а не віддати голос за своїми переконаннями. Пояснюється це тим, що кожне покоління формується на основі попередніх духовно-моральних основ, що є відбитком соціально-політичних та економічних факторів суспільного розвитку, а також особливостями політичної культури.

Серед характерних рис політичної культури в умовах Незалежної України варто відзначити: а) заідеологізованість мислення, непримиренність будь-яких нетрадиційних поглядів; б) низька компетентність в управлінні справами суспільства та держави; в) правовий нігілізм; г) нерозвиненість громадянських позицій та недостатньо розвинутий індивідуалізм; д) підданські відносини за будь-якого центру реальної влади.

Проте характер соціально-політичних процесів в Україні дозволяє стверджувати, що політична культура українського суспільства набуває рис національної та незалежної – за умов незалежного існування

відроджуються такі традиційні риси української політичної культури, як народовладдя, толерантність, ліберальне ставлення до держави. У зв'язку з цим відзначимо, що політичній культурі сучасного українського суспільства загалом властива прихильність до західноєвропейських політичних цінностей. Водночас, вона на сьогодні ще не є цілісною, адже відсутні окремі її компоненти, а частина з існуючих мають несформований характер або не відповідає національному характеру та традиціям українського народу. Тому сьогодні вкрай важливі практичні дії в напрямку заохочення участі молоді у політичному житті суспільства.

Для того, що б розвивати політичну культуру молоді держава вживає різні заходи, приймає закони і затверджує концепції, які мають стати основою формування високоінтелектуальної, політично-свідомої і активної молоді. Серед таких документів – є «Концепції громадянського виховання особистості в умовах розвитку української державності» [2] , яка передбачає всебічний розвиток особистості, підвищення її освітнього рівня, розвитку її вольових, інтелектуальних і інших здібностей. Вона ставить такі завдання, як: виховання у молодого населення високих моральних якостей та духовної культури на основі національних та християнських цінностей; створення умов для виховання керівника нової генерації, інтелектуала; формування національної свідомості та відповідальності; виховання політичної, економічної та правової культури, поваги до Конституції України, законів України, державної символіки та мови; культивування кращих рис української ментальності, господарської відповідальності, підприємливості та ініціативи; формування культури міжнаціональних відносин і поваги до Українського народу та держави (незалежно від національної приналежності); створення умов для розвитку індивідуальних здібностей, талантів молоді, для самореалізації в сфері наукової, професійної, естетичної, спортивної діяльності [4, с. 4]. Відзначимо, що основними напрямками по роботі з молоддю за цією концепцією є формування патріотичного ставлення до власної держави в поєднанні із підвищенням політичної свідомості, освіченості, політичної культури в цілому.

У процесі формування політичної культури молоді суттєве значення мають традиції, що відображають її корінні інтереси. Також важливою є ідейно-політична зрілість, яка на етапі становлення, що має суперечливий характер, тобто відмову від ідеологічних і політичних стереотипів тоталітарної доби, утвердження нових політико-ціннісних орієнтирів, переконань і соціально-політичних почуттів, установок на вироблення політичної компетентності, формування культури толерантності та коректності, тільки формується. Водночас відбувається переосмислення і переоцінка політичних ідеалів, шляхів, участі в громадсько-політичному житті та розвитку місцевого самоврядування. До того ж, в умовах зовнішньої агресії з боку Російської Федерації, яка прагне не допустити нашого остаточного відходу від тоталітарного минулого і переходу до нової дійсності, яка передбачає так звані

«європейські» цінності. Загалом, українському народу, традиційно притаманне прагнення до свободи і незалежності у будь-яких її проявах, а особливо в її політичному варіанті.

На сучасному етапі варто вирізнити такі суб'єкти формування політичної культури молоді: а) родина, в якій відбувається засвоєння політичних поглядів батьків; б) школа, в якій зважаючи на пасивне відтворення навчального матеріалу, молоді люди позбавляються активності, творчості, пошуку і, як наслідок, прослідковуються прояви песимізму, апатії, роздратування; в) молодіжні громадські та політичні організації, але участю в них охоплено надзвичайно малий відсоток молодих людей; г) засоби масової інформації.

Зауважимо, що визначальна роль ЗМІ не означає, що їх потрібно взяти під цілковитий контроль держави, але можливим вбачається в доступній для молоді формі проводити просвітницьку та ідеологічну роботу. Для того, щоб привернути увагу до цієї проблеми, варто шукати нові, інтерактивні способи подачі інформації, наприклад у вигляді політичних ігор, квестів, вікторин. Адже, дуже важко привернути увагу людини до якоїсь інформації, використовуючи лише «сухий» фактаж інформації і ще важче людям його запам'ятати. Тому впроваджуючи нові форми просвітницької діяльності, можна не тільки звернути увагу молоді до цієї проблеми, але й дати їй можливість у цікавій формі перевірити себе, покращити свої знання у цій галузі.

Ще одним важливим каналом формування політичної культури – є родина. В даному випадку, держава має небагато важелів впливу, щоб змусити сім'ю вчити політичній культурі дитину. Скоріше, молода людина чисто інстинктивно, інтуїтивно і несвідомо вбирає у себе ту інформацію, яка культивується в сім'ї, тобто простішими словами, вона просто наслідує старших членів сім'ї. Тут потрібно брати до уваги, що населення держави є неоднорідним, кожна сім'я є індивідуальна і обсяг тієї інформації, яка стосується формування політичної культури в середині сім'ї є різним. Для того, щоб ефективно підвищувати політичну культуру через сім'ю, потрібно працювати не з молоддю, а зі старшим поколінням, що є набагато важчим і іноді нереальним. Тому, це й процес займатиме дуже багато часу, він не є одномоментним і найкращим рішенням цієї проблеми є підвищення рівня політичної культури сучасної молоді, щоб в перспективі через одне-два покоління родина стала одним із провідних, а головне найефективніших суб'єктів політичної свідомості і культури.

Важливу роль у формуванні політичної культури сучасної молоді також відіграє національний менталітет, який визначає особливості українського політикуму. Найбільш вираженими ознаками ментальності є такі: 1) кордоцентризм (сентименталізм, емпатія, чуттєвість); 2) індивідуалізм (прагнення до особистої свободи); 3) перевага емоційного, чуттєвого над волею та інтелектом.

Варто зауважити, що вітчизняні політики все частіше розглядають проблему формування політичної культури молоді в контексті вирішення

питань, пов'язаних із розробкою української національної ідеї, як основи функціонування нації. Адже чітке усвідомлення змісту національної ідеї, як складного інтелектуально-духовного, соціально-економічного, політичного, морально-етичного та соціально-психологічного феномену життя народу є одним із необхідних передумов самоусвідомлення суспільством, зокрема молоддю, своєї суті.

Дослідниками розроблені критерії, за допомогою яких можна виміряти рівень політичної культури конкретної особи на даному часовому відрізку. Це показники, що емпірично перевіряються, тобто вимір відбувається за допомогою методів конкретного соціологічного дослідження.

Перший – це політичне пізнання, оскільки повноцінна участь людини в житті суспільства неможлива без прагнення її до інформованості про свої політичні права, політичну систему, систему управління. Цей показник розпадається на диференційовані показники: а) рівень уваги до політичних подій (дослідження показали, що в розвинених країнах рівень такої уваги значно вищий); б) володіння інформацією і наявність власної думки, наприклад, здатність визначити лідерів політичних партій, знання суті їх програм; чим вище рівень політичної культури, тим тісніше зв'язок між рівнем інформованості і наявністю власної думки; в) рівень компетентності у сфері політики.

Другий показник – це ставлення до політики і політичної системи. Тут важливі наступні моменти: а) оцінка діяльності влади (в розвинених країнах частіше більшість населення переконана, що уряд сприяє поліпшенню життя, в менш розвинених доля тих, що розділяють цю точку зору, значно менша); б) частота обговорення політичних проблем з друзями, родичами, знайомими і ін., рівень свободи в обговоренні; в) форми політичної комунікації, тобто наскільки люди відчувають свою безпеку, відчувають, що вони вільні підтримувати будь-які політичні партії і сили, г) рівень національної гордості за політичну систему країни, за її успіхи в різних галузях, за положення країни на міжнародній арені, її економічну систему, духовні і релігійні цінності, внесок в науку, в мистецтво і ін.

Третій показник – це міра участі в політичному житті суспільства. Під цим розуміють: а) рівень політичної активності особи; б) форми участі в політичному житті, які здаються людям найбільш адекватними; в) участь в державній політиці або в органах місцевої самоврядування (дослідження показують, що обирають частіше друге, ніж перше); г) міра віри людей в тому, що вони здатні робити вплив на рішення, що приймаються елітою, і вибір методів такого впливу: через політичну партію, неформальну організацію, юридичні органи, суд, вибори і ін.

Причини пасивності молоді різноманітні: це і недовіра до владних структур вікового статусу («ми не доросли до політики», «низький рівень загальної і політичної освіти», «вирішення своїх молодіжних проблем», «нам не до політики»), негативний вплив засобів масової інформації. Зауважимо, що нинішній рівень політичної культури є досить низьким, що негативно позначається і на рівні її політичної активності. Молодь може

бути політично пасивною не тому, що вона є політично несвідома, а тому, що не підтримує ту чи іншу форму політичної діяльності, політичний курс, який не задовольняє її специфічні потреби та інтереси.

Незважаючи на певні проблеми у формуванні та вияві політичної культури молодого покоління, ми можемо стверджувати, що молоде українське населення проявляє більше політичного інтересу ніж їх попередники. Молодь прагне знати, що відбувається з їхньою країною, а також має прагнення самим впливати на її розвиток. Отже, на цій основі можна будувати фундамент нової, політично свідомої і активної генерації.

Сучасна молодь отримала можливість самостійно оцінювати навколишню реальність, обирати спосіб поведінки та загалом життя. В політичній сфері українська молодь здатна підтримати інноваційний політичний курс, засвоїти демократичні цінності, виступати не лише об'єктом, але й активним суб'єктом політичного життя в Україні. Про це свідчить історичний досвід – саме з молоддю в різні часи пов'язувалися найкращі державотворчі сподівання.

Водночас, саме молодь є найбільш сприятливим ґрунтом для поширення негативних культурних тенденцій, оскільки її політична свідомість ще не є сформованою, що спричиняє сприйняття певних культурних стереотипів, які здатні навіть загальмувати розвиток особистості ще на етапі її формування. При цьому негативні зразки політичної культури приживаються набагато швидше саме тому, що є певними стандартизованими нормами поведінки, запозиченими ззовні. Саме тому їх необхідно враховувати і натомість поширювати зразки політичної культури, прийнятні з національної точки зору.

Формування політичної культури сучасної молоді, набуття нею політичних знань і навичок політичної поведінки є важливою умовою функціонування політики, насамперед держави, в інтересах суспільства. Необхідність засвоєння політологічних знань у сучасних реаліях обумовлюється тим, що оволодіння систематизованими науковими знаннями про політику закладає основу демократичної політичної культури молоді. Такі знання потрібні кожній освіченій людині. Вони сприятимуть формуванню здатності самостійно аналізувати політичні явища і процеси, визначати своє місце в них.

Список використаних джерел

1. Дмитренко М. Особливості сучасної політичної культури і проблема визначення / М. Дмитренко // Політичний менеджмент: Український науковий журнал. – Київ, 2005. – № 5. – С. 134–138.
2. Концепція громадянського виховання особистості в умовах розвитку української державності // Шлях освіти. – 2001. – № 2. – С. 34–38.
3. Морозова О. О. Особливості формування політичної культури молоді в умовах глобалізації. – Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата політичних наук за спеціальністю 23.00.03 – політична культура та ідеологія. – Інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України. – Київ, 2006. – 186 с.

4. Наказ МОН України від 16.06.2015 р. № 641 «Про затвердження Концепції національно-патріотичного виховання дітей і молоді, Заходів щодо реалізації Концепції національно-патріотичного виховання дітей і молоді та методичних рекомендацій щодо національно-патріот [Електронний ресурс]. – 2017. – Режим доступу: <http://old.mon.gov.ua/ua/about-ministry/normative/4068->
5. Рябов С. Г. Політологія: Словник понять і термінів. – 2-ге вид., перероб. і допов. – К., 2001. – 289 с.

РОЛЬ УКРАЇНСЬКОГО МИРОТВОРЧОГО КОНТИНГЕНТУ В МІЖНАРОДНИХ МИРОТВОРЧИХ ОПЕРАЦІЯХ

**Шачковська Л. С., канд. політ. наук, доцент кафедри
суспільних дисциплін
Ібрагімов Бабамурад, студент IV курсу
УДПУ ім. П. Тичини**

Анотація

Вивчається суть поняття «миротворчість», законодавча база України та нормативні основи участі українських миротворчих контингентів, персоналу у міжнародних миротворчих операціях. Проаналізовано хронологію участі українських миротворчих контингентів під егідою ООН, НАТО та їх основні завдання, під час виконання миротворчих операцій.

Ключові слова

Миротворчий контингент, миротворчі операції, міжнародна миротворча діяльність.

Abstract

The authors studied the essence of the concept of «peacekeeping», legal framework of Ukraine and regulatory framework for the participation of Ukrainian peacekeeping contingents and personnel in international peacekeeping operations. Chronology of the participation of Ukrainian peacekeeping forces under the aegis of the UN, NATO and their main tasks in peacekeeping operations were analyzed.

Keywords

Peacekeepers, peacekeeping operations, international peacekeeping.

Попередження та припинення воєнних конфліктів міжнародними зусиллями стали особливо актуальними в умовах зростання взаємозалежності держав у сучасному світі. Тому виникає необхідність та потреба у розширенні та зміцненні міжнародної миротворчої діяльності, об'єднанні зусиль миролюбних країн у попередженні та припиненні воєнних конфліктів. Україна розглядає міжнародну миротворчу діяльність як засіб створення стабільного зовнішньополітичного середовища та зміцнення глобальної та європейської системи безпеки.

Мета дослідження: на основі аналізу доступних джерел зрозуміти суть, специфіку проведення миротворчих операцій, розкрити характерні риси, особливості цієї діяльності. Досягнення мети передбачає вирішення таких завдань: з'ясувати суть поняття «миротворчість», вивчити законодавчу базу України та нормативні основи участі українських миротворчих контингентів, персоналу у міжнародних

ВИМОГИ ДО ПУБЛІКАЦІЇ **у «Віснику Українсько-туркменського** **культурно-освітнього центру»**

У червні наступного року планується видання «Вісника Українсько-туркменського культурно-освітнього центру». Редакційна колегія запрошує Вас взяти участь у формуванні нового випуску. Для цього вона чекає на ваші матеріали до 20 травня 2018 р.

Статті подаються українською мовою обсягом 6–10 сторінок. Текст оформляється у текстовому редакторі *Microsoft Word* (у форматі *.doc). Гарнітура: *Arial*, розмір шрифту – 14 пт, міжрядковий інтервал – 1,5. Абзацний відступ – 1,25 см. Усі поля по 2 см.

Таблиці повинні бути книжкової орієнтації, розмір шрифту 12 пт. Слово «Таблиця» друкується з вирівнюванням по правому краю курсивом, під ним назва таблиці напівжирним шрифтом з вирівнюванням по центру.

Назви рисунків (вставка + надпис) подавати під графічними об'єктами з вирівнюванням по центру, складні рисунки зі значною кількістю об'єктів, а також підписи до них подавати у зв'язаному вигляді (групувати як один об'єкт). Рисунки повинні бути вставлені в статтю і додаватися окремо в форматі BMP, TIFF, JPEG.

Матеріали надсилати на електронну адресу: utkots@gmail.com або подавати Н. В. Жидковій в Українсько-туркменський культурно-освітній центр (вул. Садова, 2, УДПУ імені Павла Тичини, корп. №2, ауд. 114).

ФАЙЛ З ТЕКСТОМ СТАТТІ НАЗИВАТИ ПРИЗВИЩАМИ АВТОРІВ!

Орієнтовна вартість однієї сторінки друку статті – 25 грн.

Розміщення тексту на сторінці: у першому рядку – назва статті напівжирними великими літерами, по центру; нижче, справа – прізвище та ініціали автора (авторів) курсивом, посада; після цього через 1 інтервал друкується анотація та ключові слова українською і англійською мовою, нижче – основний текст статті з вирівнюванням по ширині; в кінці, через 1 міжрядковий інтервал, з вирівнюванням по ширині подається список використаних джерел.

Список використаних джерел оформлюється згідно нового стандарту бібліографічного опису ДСТУ ГОСТ 7.1:2006.

Зразок оформлення статті

ТУРКМЕНИСТАН НА МІЖНАРОДНІЙ АРЕНІ

**Іванов І. І., канд. геогр. наук, доцент кафедри географії
та методики її навчання**

**Ібрагімов Ельдор, студент IV курсу природничо-географічного факультету
УДПУ ім. П. Тичини**

Анотація (українською мовою, 350–400 символів)

Ключові слова (українською мовою, 4–6 слів)

Abstract (англійською мовою, 350–400 символів)

Keywords (англійською мовою, 4–6 слів)

Текст статті...

...

Список використаних джерел

Наукове видання

**ВІСНИК
УКРАЇНСЬКО-ТУРКМЕНСЬКОГО
КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОГО ЦЕНТРУ**

Випуск 1

Частина II

Друкується в авторській редакції

***Автори опублікованих матеріалів
НЕСУТЬ ПОВНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ
за добір, точність наведених фактів, цитат, власних імен
та інших відомостей!!!***

Технічний редактор: *Жидкова Н. В.*

Підписано до друку 26.06.2017 р. Формат 60x84/16.

Папір офсетний. Ум. друк. арк.11,3

Тираж 300 прим. Замовлення № 1456

Видавничо-поліграфічний центр «Візаві»

20300, м. Умань, вул. Тищика, 18/19

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи

ДК № 2521 від 08.06.2006.

тел. (04744) 4-64-88, 4-67-77, (067) 104-64-88

vizavi-print.jimdo.com

e-mail: vizavi008@gmail.com